

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3763/2025
24.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца Стамбене заједнице Хиландарска бр. ... Светогорска бр. ..., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Стефан Карацић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Душан Милетић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 21483/22 од 24.10.2024. године, у седници одржаној 24.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 21483/22 од 24.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 21483/22 од 24.10.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Гж 21483/22 од 24.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П 26165/20 од 18.05.2022. године, којим је укинута у целости платни налог Пл 393/20 од 18.03.2020. године, одбачена као недозвољена тужба у овој правној ствари, укинуте све спроведене радње у поступку и обавезан тужилац да туженом на име наканде трошкова парничног поступка исплати 42.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажним решењем, применом чл. 91. и 464. Закона о парничном поступку, у вези одредби чл. 42, 50. и 53. Закона о становању и одржавању стамбених зграда, укинут је платни налог Пл 393/20 од 18.03.2020. године, којим је наложено туженом да тужоцу, за период од марта 2017. године закључно са новембром 2018. године, исплати одређене месечне износе на име дуга за месечну накнаду за физичко-техничко обезбеђење, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате и тужба у овој правној ствари одбачена као недозвољена, јер је тадашњи професионални управник овластио пуномоћника адвоката за подношење тужбе, а да претходно Скупштина стамбене заједнице није донела одлуку да се против туженог, као власника једног од станова, покрене поступак пред судом због неплаћања накнаде за физичко-техничко обезбеђење и да се у ту сврху ангажује пуномоћник из реда адвоката.

По оцени Врховног суда нижестепена решења су у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда да је управник - професионални управник извршни орган, што значи да он у свом раду уопште, па и када је заступање у питању, није самосталан, већ да је његова функција да извршава одлуке другог органа - Скупштине стамбене заједнице, да је закон само прописао надлежности управника и у тај делокруг уврстио и заступање, али у вези чега и на који начин ће управник заступати стамбену заједницу одлучује Скупштина. Зато је управнику - професионалном управнику неопходна одлука Скупштине стамбене заједнице, и то не само за подношење тужбе (независно од тога да ли се тужба подноси против трећег лица или неког од станара зграде), већ и за предузимање других радњи у поступку (када је стамбена заједница тужена) за које је чланом 78. Закона о парничном поступку прописано да је заступнику правног лица потребно писмено овлашћење. Управнику и професионалним управнику није потребна одлука Скупштине стамбене заједнице за подношење тужбе у спору из члана 67. и 68. Закона о становању и одржавању зграда, односно ради регреса за трошкове одржавања, односно поправке, против лица које је одговорно за оштећење заједничких делова зграде, што није ситуација у конкретном случају.

Поред наведеног, у ревизији се указује на питања процесног права у поступку оцене дозвољености тужбе и на битне повреде одредаба парничног поступка, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а ставом 2. истог члана је прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.03.2021.. године, у којој је као вредност предмета наведено 116.035,38 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**